

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Fjerde samtale, en søndag ved kirkekaffen

“Der var engang ...” Sådan begynder mange samtaler: Der var engang en prædikant, der hed Luther. Han prædikede, at kristendommen består af den tro, der sidder i vores hjerne og gør, at vi kan sige de rigtige ting om kristendommen. Så sidder der også noget tro i vore hjerter, som gør, at vi føler tillid til det i kristendommen, som vi tænker i vore hjerner, mest af alt, at vi har tillid til det, som Jesus har gjort for os.

Det var også engang en prædikant, som hed Wesley. Han prædikede, at kristendommen består af den tro, der er i vore hjerne, og tilliden til Gud, som er i vore hjerter. Men så sagde Wesley også, at den stærkeste tro, den sidder i vore fødder og vore hænder.

Den tro, der betyder noget, det er den tro, der kan få dine fødder til at flytte dig hen i menighedens fællesskab og deltage i gudstjenesten. En anden del af troen, som har næsten samme betydning, er den tro, der sidder i dine hænder, når du rækker ud mod andre mennesker, som har brug for det, dine hænder kan. Wesley lagde vægt på det vi tænker og det vi gør, som kristne.

Metodister i Danmark har ofte overrasket med deres stærke loyalitet mod kirken. Det er vanskeligt at forestille sig kristne, som er mere loyale overfor deres kirke end metodisterne.

Ligeledes er det bemærkelsesværdigt, at så mange metodister har en stærk, stærk identitet som kristne. Nogle gange forekommer det, at identiteten som metodist er stærkere end identiteten som kristen.

Når det overrasker at finde så stor loyalitet, trofasthed og identitet som metodist, så hænger det sammen med at loyaliteten, trofastheden og identiteten som metodist ikke lige så ofte har fundet vej ned i fødderne eller ud i hænderne.

Hvorfor er der så mange, som i deres ord og vidnesbyrd har en stærk identitet som metodister, men kun sjældent deltager i menighedens gudstjenesteliv? Hvorfor betyder den kristne tro og identitet helt tydeligt så meget, samtidig med, at troen og identiteten ikke kan få fødderne til at bære kroppen derhen, hvor troen næres og identiteten tager form?

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander